

39 verði málaðir oliufarfa að utan, og húsinu yfirleitt viðhaldið eftir þeim reglum,
27. mars er síðar verða settar um viðhald prestsseturshúsa.

Þetta er yður hjermeð til vitundar gefið til leiðbeiningar og frekari birtingar.

40 **Brjef stjórnarráðsins til sýslumannsins í Rangárvallasýslu um endurgjald á**
31. mars sveitarstyrk.

Borgarstjórinn í Reykjavík hefir lagt undir úrskurð stjórnarráðsins ágreiningsmál milli hans, yðar, herra sýslumaður, og sýslumannsins í Árnassýslu, um endurgjald á fátækrastryrk, veittum í Reykjavíkurkaupstað veturinn 1912—1913 Guðlaugu nokkuri Pjetursdóttur.

Eftir því, sem fyrir liggur í málinu, fór Guðlaug þessi, sem var vistráðið hjú á Stóranúpi í Gnúpverjahreppi í Árnassýslu, til Reykjavíkur haustið 1912 með leyfi húsbænda sinna til að leita sjer þar lækninga; dvaldi hún um hrið á Bræðraborgarstíg 1 hjer í bænum, en 12. desbr. s. á. varð hún svo sjúk, að hjer- aðslæknir taldi óhjákvæmilegt að leggja hana á sjúkrahús, og var hún þá með ábyrgð fátækra sjóðs Reykjavíkur sem þurfandi lögð á Sct. Jósefs spítala hjer nefndan dag, og lá þar samfleytt til 26. febr. f. á. Sökum sjúkleika hennar varð æfiferilsskýrsla ekki af henni tekin fyr en 31. jan. s. á., og með því að það var af skýrslunni ljóst, að þurfalingurinn væri sveitlæg í Landmannahreppi í Rangárvallasýslu sendi borgarstjóri yður tilkynning um styrkveituguna, og beiddist viðurkenningar um, að þurfalingurinn væri sveitlæg í Landmannahreppi, og vidurkendi hreppsnefnd þess hrepps strax sveitfesti hennar þar í hreppi. Síðan sendi borgarstjóri yður reikninga yfir fátækrastryrkinn, sem alls námu 141 kr., og beiddi yður að innheimta styrkinn að fullu hjá Landmannahreppi, þarsem hann virðist líta svo á, að Gnúpverjahreppur hafi komið þurfalingnum hingað til lækninga. Þjer færðust hinsvegar undan að skylda Landmannahrepp til þessa, og tölduð hann ekki myndi eiga að greiða meira en $\frac{2}{3}$ styrksins, en álituð annars að málið að svo komnu væri mál milli Reykjavíkurkaupstaðar og Gnúpverjahrepps, þar sem þurfalingurinn átti lögheimili, sem dvalarhrepps hennar. Að svo búnu sneri borgarstjóri sjer til sýslumannsins í Árnassýslu og beiddist þess, að hann krefði allan styrkinn endurgreiddan af dvalarsveit þurfalingsins, Gnúpverjahreppi, en sýslumaður kveður þeim hreppi þetta mál óviðkomandi, þar sem hreppsnefnd þess hrepps engin afskifti hafi haft af stúlku þessari eða för hennar til Reykjavíkur, enda verði sá hreppur ekki skoðaður dvalarsveit stúlkunnar, heldur Reykjavíkurbær, sú sveit, er hún dvaldi í þegar hún varð styrksþurfi og þáði styrk með áðurnefndri ábyrgð bæjarins. Með því að á þetta verður að fallast, enda engin líkindi fyrir því eftir því sem upplýst er og áður greinir, að Gnúpverjahreppur hafi átt hlut í för stúlkunnar til Reykjavíkur, verður að fría Gnúpverjahrepp frá endurgjaldskröfu, en skylda framfærslusveitina til að endurgreiða þá $\frac{2}{3}$ hluta styrksins, sem Reykjavík sem dvalarsveit á endurgjaldskröfu á.

Frá framangreindum 141 kr. ber að draga 5 kr., sem er borgun fyrir lækni- **40**
hjálp til stúlkunnar áður en Reykjavíkurkaupstaður tók hana til umönnunar, og **31. mars**
ekki getur talist til löglega veitts fátækrastryks.

Samkvæmt framanskráðu úrskurðast því hjermeð, að Landmannahreppur skuli endurgreiða Reykjavíkurkaupstað 90 kr. 67 a. af umræddum fátækrastryk, en Gnúpverjahreppur vera laus við endurgjaldskröfu frá Reykjavíkurkaupstað í þessu máli.

Þetta er yður hjermeð tjáð til leiðbeiningar og birtingar fyrir hreppsnefnd Landmannahrepps, og ber yður að sjá um, að hin úrskurðaða upphæð verði greidd Reykjavíkurkaupstað án tafar.

Brjef stjórnarráðsins til landlæknis útaf beiðni um innflutning á áfengu öli til notkunar eftir læknisforskrift. **41**

8. apríl

Stjórnarráðið hefir í dag ritað dýralækni Magnúsi Einarssyni á þessa leið:

»Með brjefi, dags. 18. jan. þ. á, hafið þjer, herra dýralæknir, skýrt frá því, að löggiltur læknir hafi fyrirskipað konu yðar að brúka áfengt öl, Gl. Carlsberg Lageröl, sjer til styrkingar, en þegar þjer hafið snúið yður til lyfsalans í Reykjavík með lyfseðilinn, hafi hann tjáð yður, að hann gæti ekki útvegað yður öltegund þessa, með því að umsjónarmaður áfengiskaupa telji sjer óheimilt að afgreiða pöntun frá lyfjabúðinni um slíkt öl. Hafið þjer borið yður upp undan þessu og beiðst þess, að stjórnarráðið legði fyrir umsjónarmann áfengiskaupa, að hann sjái um, að lyfsalinn í Reykjavík geti fengið umgetna vörutegund flutta til landsins, svo að þjer getið fengið afgreiðslu á lyfseðli læknisins svo fljótt sem auðið er.

Útaf þessu skal yður hjermeð til vitundar gefið, að eftir skýrslu landlæknis, sem stjórnarráðið verður að byggja á, getur áfengt öl ekki talist meðal læknislyfja nje vína, sem lyfjabúðum sje skylt að hafa til sölu, enda er það ekki tilfært nje ráð fyrir því gjört á gildandi lyfjaskrá, en að eins á þeim drykkjum, er þar standa, má leyfa innflutning samkvæmt 2. gr. laga nr. 44, 30. júlí 1909, um aðflutningsbann á áfengi«.

Þetta er yður, herra landlæknir, til vitundar gefið.

Skýrsla landlæknis 21. mars 1914.

Með brjefi, dagsettu 26. f. m., hefir hið háa stjórnarráð sent mjer og beiðst umsagnar minnar um erindi frá Magnúsi dýralækni Einarssyni, dags. 18. jan. þ. á., þar sem hann kvartar yfir því, að hann hafi ekki getað fengið hjer í lyfjabúðinni handa konu sinni áfengt öl, sem læknir hafi ráðlagt henni að brúka. Þessu erindi dýralæknisins fylgdi svo yfirlýsing frá Læknaþjelagi Reykjavíkur, dags. 11. jan. (mun eiga að vera 11. febrúar), þar sem læknaþjelagið telur sjálf-sagt, »að lyfsalar sjeu gegn borgunartryggingu skyldaðir til að útvega alt það,